

Kapitola třetí: Mumie, Lara a vrat' mi můj batůžek!

Tento den by se dal považovat za jeden z nejúspěšnějších naší výpravy. Ano, trvalo to dlouho a ano našli pouze batoh, ale tím, že našli jenom batoh a to bez těla, znamenalo existenci jisté naděje. Naděje, že Lara mohla zasypání hrobky přežít. Werner, nadšen nálezem batůžku, se vrátil zpět do svého stanu.

„Jste v pořádku?“ zeptala se Sarah.

„Já vím, že jsme to trochu přehnali a slibujeme, že už se nebudeme hádat.“ Přidal se Michael.

„Na tom teď nezáleží. Mám pro vás skvělou zprávu! Našli jsme Lařin batoh, ovšem Lařino tělo s ním nebylo.“ Dopověděl, popošel o kousek dopředu a položil batůžek na stůl.

„Páni je to opravdu on?“

Oba sourozenci vstali a šli si šáhnout na část legendy, jež už dlouho znali. „Prý ho našla při své první expedici, když jí bylo šestnáct. Je to pravda?“

„Ano. Je to pravda. Sám jsem byl u toho. Tehdy jsme byly v Kambodži a ....“

Werner se rozhodl vyprávět příběh, který začal již před mnoha a mnoha lety. Michael i Sarah se posadili a pečlivě naslouchali slovům velkého učitele. Kdy jindy by se přece mohli dozvědět takové detaily z počátků dobrodružného života své oblíbené hrdinky? Vyprávění trvalo dlouho, opravdu dlouho a sluncem zalitá tvář pouště se již zakryla měsíčním svitem. Von Croy si šel lehnout a Foxovi zůstali s batohem sami.

„Páni. Lařin batoh a k tomu v našich rukou. Musím si ho vyzkoušet.“ Řekla Sarah a přetáhla si ho přes ruce, načež jí padl jako ulitý. „A dokonce mi i dokonale padne. Asi budu mít stejnou postavu jako Lara.“ Nadchla se a usmála.

„No, musím uznat, že na tobě nevypadá zle.“ Přikývl Michael, „ale taky bych si ho rád vyzkoušel. Zakusil... ten pocit.“

„To máš smůlu bratříčku. Teď jsem Lara Croft já! Hrdinka padla a zde přichází její nástupkyně – Sarah Foxová. MUHAHA a ty navždy zůstaneš jen bídným červem, Michaeli Foxi.“

„Tak to se dost pleteš, sestřičko. Naval sem ten batoh!“

„Ne!“

„Dělej!“ a skočil po ní. Ona ovšem v poslední okamžik uskočila a vyběhla s batohem na zádech ven. Michael nelenil a běžel za ní. Oba pobíhali po vychladlém písku a přitom vypadali znovu jako ty malé děti, co se snažily zažít všemožné akčnosti na skládce u nich za lesíkem. To z toho snad nikdy nevyrostou? Bratr už měl svou sestru každou chvíli doběhnout, kdyby ovšem z ničeho nic nezakopl o kámen. Sarah běžela dál a to přímo k pyramidě.

„No tak, Sarah. Já chci být taky na chvíli Lara Croft!“ zarazil se, „to vyznělo poněkud zvláště.“ Ušklíbl se a zvedl ze země.

Sarah však nedbala na slova svého bratra a celá udýchaná zalezla do jednoho z průchodů pyramidy. Chvilku se snažila vydechnout, když tu si všimla, že v temné chodbě pyramidy vidí v dáli světlo. „Haló? Je tam někdo?“ zeptala se a vstoupila hlouběji do útroh hrobky. Pomaloučku, krůček po krůčku, scházela dlouhé schodiště. Neustále se, kvůli velké tmě, přidržovala zdí, až se nakonec dostala k místu, odkud světlo vycházelo. Naklonila se, aby pohlédla. Při tom jí však podklouzla noha a celá se skutálela po jedné šikmině, přičemž se jí vysmekl batoh ze zad. Neustále padala a přitom se snažila zachránit jedinou památku po své hrdince. Na konci šikminy ovšem byla jáma, do které Sarah sletěla. Jediná věc, která jí zachránila bylo, že se jedno ucho batohu zaseklo o páku. Situace vypadala poněkud chaoticky. Jedna ručka batohu visela za páku, z druhé, která se začala poněkud trhat, visela Sarah. „Ježíši, Maria. Prosím! Pomozte mi někdo! Bože, co horšího se může ještě stát.“ a než to dořekla, páka, na které batoh visel, se zatáhla dolů. Sarah už moc nepřemýšlela a začala jednat intuitivně. Na poslední chvíli se rozhoupala a spadla na menší plošinku pod ní. Batoh ovšem stále visel. Jediné, co teď slyšela, bylo plápolání ohně a jak se po aktivaci páky otevřely jakési vrata. Nevěděla to jistě, ale měla pocit, že v místnosti, pokud se to tak dá nazvat, není sama.

Mezi tím Michael obíhal pyramidu a pátral po své sestře. „Sarah! Sarah! Ozvy se. Tohle už není vtipné!“ když se však na jeho urputné volání nikdo neozýval, začal být na pochybách. Měl by se též vydat do útroh monumentu, jenž stál právě před ním? A nebo by měl vše nahlásit Wernerovi von Croyovi? Nevěděl co dělat. Zastavil se a zrakem pohlédl na měsíc. Chvilí ho urputně sledoval, až nastal ten správný okamžik. Nyní už věděl.

Sarah už se na plošince mírně nudila. Sedla si na zadek a pozorovala visící batoh, jenž pomalu, ale jistě po páce sklouzával, až sletěl. Naklonila se dolů, aby zjistila, kam vlastně spadl. Překvapení však bylo větší, než si myslela. Dole se zrovna protahovala právě probuzená mumie, přičemž jí batoh spadl rovnou na záda. „A do prčic!“ Mumie to uslyšela a pohlédla nahoru na Sarah. Ta se rychle přitiskla ke zdi.

„To ne! Co teď budu dělat? Snad mě neviděla.“

„Ale viděla!“ ozvalo se odněkud.

„Kdo to byl? Musím se odsud rychle dostat!“ Všimla si žebříku, který visel kousek od ní. „Tak, tohle bude skok mého života!“ vyřkla, rozběhla se, zařvala, skočila a chytla se žebříku. „Uf.“ A už šplhala směrem nahoru. Příčku za příčkou až nakonec vylezla.

„Bu!“ hekl na ni někdo.

Sarah zařvala. „Co, kdo. Kdo jste?“ a pohlédla rychle před sebe. „Laro, jste to vy?“

„Ovšem, že jsem to já! Čekala jsi snad Papeže?“

„A proč jste na mne bafla?“

„Nevím. Vzpomněla jsem si na Pierra a nějak mě to napadlo.“

„Aha, tak to jo.“

„Tak a teď.... Kde!(vystřelila).....Je! !(vystřelila).....Můj!(vystřelila).....Batoh! !(vystřelila)“
zařvala na chudinku, zděšenou Sarah.

„Nic jste nepochopila, Laro. Avalon není mýtus. Je skutečný!“

„Co?“

„Taky jste si toho všimla? Jako bychom poskočily do jiného děje? Není to divné?“

„Jo, to je. Ale teď vážně. Kde je?“

„HAHA, no spadl na záda jedné mumii.“ Začervenala se.

„Fajn, tak si jdu pro něj!“

„Ale jak ho chcete získat zpátky?“

„Jednou jsem ho sebrala kostře napichlé na bodáky. Mumie nebude žádný problém!“

„Dobrá tedy. Jdeme!“

„Ne, já jdu! Ty zůstaneš tady. Jsi ještě pískle!“ a jak Lara řekla, tak také udělala. Vlezla na žebřík, po kterém Sarah vylezla nahoru a lehce po něm sjela dolů. Z plošinky se zavěsila na ruce a lehkým saltem se elegantně dostala za záda mumie. Mumie to však čekala a lištila svou zkřehlou rukou dobře mířenou ránu Laře přímo do obličeje. Ta jí to však hned vrátila. Mumie spadla na zem. Pomalu se zvedla a vypadalo to, jako by chtěla něco říct.

Lara: „Pane Bože, ta mumie teď promluví řečí, kterou tahle země neslyšela již pět tisíc let!“

Mumie: „Blap“.

Lara: „Co?“

Mumie: „Pardon. Zapomněla jsem, jak se mluví. Nějakou náhodou mi spadl váš batoh na záda. Tady ho máte. Mě se stejně nelíbí.“

„Děkuji vám, mumie. Moc si toho cením.“ Dořekla a usmála se.

Mumie po té Laře předala batoh a společně se objali. „Nashledanou!“ zavolali ještě za sebou a Lara se vrátila zpátky za Sarah.

„Jé. Vidím, že batoh máte zpátky. Jsem ráda, že se vám ho podařilo získat.“

„To nebyl vůbec žádný problém. Mimochodem už je čas vrátit se domů.“

„Souhlasím.“

Lara, společně se svou velkou obdivovatelkou vylezla ven před pyramidu, kde ještě stále seděl Michael, který se při svém velkém bádání nad správnou možností nakonec rozhodl zůstat na místě a čekat, co se stane. Měsíc na obloze začalo pomalu nahrazovat Slunce.

„Laro, jste to vy?“

„Ano, jsem to já. Co se všichni divíte?!“

„Drahý bratře. Přišel jsi o všechno to dobrodružství. Tvé rozhodnutí bylo velmi špatné.“

„Ale jak jsi věděla, že nad nějakým rozhodnutím vůbec tápu? Vždyť jsi byla pryč!“ zeptal se své sestry Michael.

„Nezapomeň, že už jsem tuhle blbost jednou četla.“

„Taky pravda.“

V ten moment vylezl ze svého stanu ještě rozespálý Werner. Podíval se před sebe a viděl dva otravné parazity a studentku, po které tolik pátral. „Laro, jste to vy?“

„Ano Wernere. Jsem to já.“ Zařvala už mírně našťavaně.

V tom však na sebe pohlédli a oba se při východu Slunce, jenž rozpaluje poušť i naše srdce, objali.

„Ale jak je možné, že jste z té hrobky vylezla až teď?“ zeptal se Von Croy.

„Dlouhý to příběh. Když jsem tam ale tehdy visela, jak jste mne viděl, nějak se mi vyvlékl batoh a v něm jsem měla návod jak se odtamtud dostat pryč. Tak jsem v té hrobce celé ty měsíce bloudila. Musela jsem se živit škorpióny a svým trusem.“ Suše konstatovala.

„Aha“

Sourozenci Foxovi se přidali do rozhovoru. „A co bude teď?“

První odpověděl Werner. „No, já asi pojedu do Francie. Má asistentka Dryová mi volala, že prý mi zařídila zakázku k objevení bájných Obscurových kreseb.“

„Tak to vám gratuluji, Wernere“ pověděla Lara.

„A vy, Laro?“ vyzvídali opět Foxovi.

„No, já se vrátím zpět do Anglie. Z nějakého zvláštního důvodu se mi stýská po čaji.“

„A můžeme tam jet s vámi?“

„Tak dobrá, ale slibte mi, že nebudete zlobit.“

„Slibujeme.“ Usmáli se.

V ten moment se všichni chytli za ruce a v záři Saharského slunce se vydali domů vstříc světlejším zítřkům. Až na Wenera. Vždyť víte;)

KONEC